

Bibliaóra – 2026. augusztus 06.

Előfohász: „Ezért félnek jeleidtől még a föld határain lakók is. Kelet és nyugat tájait ujjongásra indítod (Zsolt 65,9).” Ámen.

Ének: 223. dicséret: „Istenem, én, nagy bűnös ember, ...”

Előima: Szerető mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Neked azért, hogy ma ismét megnyithatjuk Szent Igédet. Köszönjük, hogy a Krónikák könyvének nemzetségtáblázatai sem csupán nevek és adatok a Te szemedben, hanem élő bizonyágtételek arról, hogy Te nemzedékről nemzedékre hűségesen munkálkodszt, és véghez viszed örökkévaló tervedet. Kérünk, nyisd meg a mi értelmünket és szívünket, hogy meglássuk azt, amit Te akarsz tanítani nekünk Benjámint törzsének történetén keresztül. Őrizz meg attól, hogy csupán emberi történelmet vagy érdekes neveket lássunk, hanem vezess el bennünket azokhoz a lelki igazságokhoz, amelyek ma is életet formálnak. Urunk, sokszor mi is olyanok vagyunk, mint egykor Izráel népe. Hajlamosak vagyunk emberi erőben, látható megoldásokban, saját képességeinkben bízni. Bocsásd meg, amikor nem Téged keresünk először, hanem magunknak akarunk biztosítékokat építeni. Taníts bennünket arra, hogy a legnagyobb ajándék nem az emberi tehetség, nem a bátorság, nem a kiváltság, hanem a Veled való közösség. Köszönjük Neked Jézus Krisztust, a győztes Királyt. Köszönjük, hogy Ő nem olyan király, amelyet az ember választott volna, hanem olyan Megváltó, Akit Te adtál nekünk és értünk. Köszönjük, hogy Ő legyőzte a bűnt, a halált és a Sátán hatalmát, és ma is előttünk jár, erőt ad, vezet és közbenjár értünk. Kérünk, add, hogy ezen a bibliaórán ne csupán új ismeretekkel gazdagodjunk, hanem hitünk is megerősödjön. Segíts felismernünk, hogy minden erő, minden kegyelem és minden győzelem Tőled származik. Taníts bennünket úgy járni Veled, hogy életünk bizonyág legyen családunk, gyülekezetünk és a körülöttünk élők számára. Áldd meg a mai közösségünket, az igehallgatást, a beszélgetéseket és a bizonyágtételeket. Hadd legyen közöttünk a Te Szentlelked, hogy Krisztus legyen a mi Királyunk, Vezérünk és reménységünk. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk. **Ámen.**

Ószövetségi alapige: Krónikák I. könyve 8. fejezet 1. verse - 9. fejezet 1. verse: *„Benjámint nemzette elsőszülöttjeként Belát, másodikként Asbél, harmadikként Ahrahot, negyedikként Nóhát, ötödikként pedig Ráfát. Bela fiai voltak: Addár, Gérá és Abihúd, Abisúa, Naamán és Ahóah, Gérá, Sefufán és Húrám. Ezek voltak Éhúd fiai, Geba lakóinak a családfői, de áttelepítették őket Mánahatba: Naamán, Ahijjá és Gérá, aki áttelepítette őket, és ő nemzette Uzzát meg Ahihúdot. SaharaJim Móáb mezején nemzett fiaikat, miután elbocsátotta feleségeit, Húsímot és Baarát; Hódesnek, a feleségének nemzette Jóábót, Cibját, Mésát és Malkámot, Jeúcot, Szokját és Mirmát. Ezek a fiai családfők voltak.*

Húsímnak nemzette Abítúbot és Elpaalt. Elpaal fiai voltak: Éber, Misám és Samed, aki Ónót, Lódot és falvait építette, Bería és Sema, Ajjálón lakóinak a családfői kergették el Gát lakosait. Ahjó, Sásák és Jerémót, Zebadjá, Arád és Éder, Míkáél, Jispá és Jóhá voltak Bería fiai. Zebadjá, Mesullám, Hizkí és Héber, Jismeraj, Jizlíá és Jóbáb voltak Elpaal fiai. Jákím, Zikrí és Zabdí, Eliénaj, Cilletaj és Eliél, Adájá, Berájá és Simrát voltak Simí fiai. Jispán, Éber és Eliél, Abdón, Zikrí és Hánán, Hananjá, Élám és Antótijjá, Jifdejá és Penúél voltak Sásák fiai. Samseraj, Seharjá és Ataljá, Jaaresjá, Élijjá és Zikrí voltak Jeróhám fiai. Ezek a családfők nemzetségük főemberei voltak, Jeruzsálemben laktak. Gibeónban lakott Jeíél, Gibeón atyja; feleségének Maaká volt a neve. Elsőszülött fia Abdón volt, azután Cúr, Kís, Baal és Nádáb, Gedór, Ahjó és Zeker. Miklót nemzette Simát. Rokonságukkal együtt ezek is Jeruzsálemben laktak, testvéreikkel átellenben. Nér nemzette Kíst, Kís nemzette Sault, Saul nemzette Jónátánt, Malkísúát, Abínádábot és Esbaalt. Jónátán fia Meríbbaal volt, és Meríbbaal nemzette Míkát. Míká fiai Pítón, Melek, Taréa és Áház voltak. Áház nemzette Jóaddát, Jóaddá nemzette Álemetet, Azmávetet és Zimrít, Zimrí nemzette Mócát, Mócá nemzette Binát. Ennek a fia volt Refájá, ennek a fia Elászá, és ennek a fia Ácél. Ácélnek hat fia volt, név szerint ezek: Azríkám, Bókerú, Jismáél, Searjá, Óbadjá és Hánán; mindezek Ácél fiai voltak. Testvéreinek, Éseknek a fiai voltak: Úlám az elsőszülött, Jeús a második, és Elífelet a harmadik. Úlám fiai kiváló vitézek és íjászok voltak. Gyermekük és unokáik megsokasodva százötvenen voltak. Mindezek Benjámin fiai voltak. Így vették egész Izráelt származási jegyzékbe, és írták be őket Izráel királyainak a könyvébe.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A Krónikák I. könyvének 8. része egy különösen tanulságos szakasz. Első olvasásra pusztán nemzetségtáblázatnak tűnik, de a nevek jelentése és a történelmi összefüggések mély lelki üzenetet hordoznak. A szakasz Benjámin törzsét vezeti végig egészen Saul király családjáig. Így a krónikás már előre megmutatja: az ember által kívánt királyság mulandó, Isten terve azonban Dávidon keresztül halad tovább. Másodszor találkozunk Benjámin törzsének részletes leírásával. Nem véletlenül. A Szentlélek célja, hogy elvezessen bennünket Izráel első királyának, Saulnak a családjához. Ez a történet nem egyszerű családfa. Arról beszél, hogy Izráel olyan királyt akart, "mint a többi nép" (vö. ISám 8). Nem Isten uralmát vetették el teljesen, hanem látható, emberi királyságot kívántak. Test szerint való királyt kértek. Isten ezt megengedte, de nem ez volt az örökkévaló terve. Saul királysága átmeneti lett. Dávid királysága viszont már Krisztus királyságának előképe. Benjámin volt a legkisebb törzs (ISám 9,21). Mégis különleges kiváltságokat kapott: területéhez tartozott Jeruzsálem környéke; bátor harcosok származtak belőle; híresek voltak az íjászok és a parittyások; a királyi

család is innen indult. Mindez Isten ajándéka volt. De a kiváltság önmagában nem őriz meg senkit.

A héber nevek gyakran hitvallások voltak. A szülők reménységét fejezték ki. **Benjámín** jelentése: "**A jobb kéz fia**", vagy "**az erő fia**". A jobb kéz a Bibliában: erőt, győzelmet, kiváltságot, Isten hatalmát jelenti. Mi lett volna, ha? Ha Benjámín népe valóban Isten jobbán marad, akkor ereje mindig Istentől származik.

Bela jelentése: "**Lenyelés**", "**elnyelés**". A név emlékeztet arra, hogy a bűn mindig elnyel. Mi lett volna? Ha Istennek engedelmeskednek, nem őket nyeli el az ítélet, hanem Isten nyeli el ellenségeiket.

Asbél jelentése valószínűleg: „**Isten embere**", vagy "**Baal embere**" (a név eredete vitatott). Mi lett volna? Valóban Isten emberei lehettek volna.

Aharah jelentése: "**Másik**", "**utolsó**". Mi lett volna? Az utolsóból is lehet első Isten országában.

Nóhá jelentése: "**Nyugalom**". Mi lett volna? Megtalálhatták volna az Úr nyugalmát.

Rafa jelentése: "**Gyógyítás**", "**meggyógyított**". Mi lett volna? Az egész nép lelki gyógyulásban élhetett volna.

Elpál jelentése: "**Isten cselekszik.**" Mi lett volna? Nem emberi királyban bíznak, hanem Isten munkájában.

Beriá jelentése: "**Szerencsétlenség idején született.**" Mi lett volna? A nyomorúság helyett Isten áldásának emléke lehetett volna.

Sema jelentése: "**Hallás**", "**aki meghallgat**". Mi lett volna? Ha hallják Isten szavát, nem jutnak ítéletre.

Elpaál jelentése: "**Isten cselekszik.**" Ez ismét hangsúlyozza: A győzelmet nem ember végzi.

Sáharáim jelentése: "**Két hajnal**" vagy "**kettős hajnal**". Mi lett volna? Mindig új kezdetet adhatott volna nekik az Úr.

Elásza jelentése: "**Isten alkotott.**" Mi lett volna? Nem önmaguknak élnek, hanem Teremtőjüknek.

Jóhá jelentése: "**Az Úr él.**" Mi lett volna? Ha valóban ebből élnek, nem emberekben bíznak.

Zebadjá jelentése: "**Az Úr ajándéka.**" Mi lett volna? Felismerik, hogy minden kiváltság kegyelem.

Mika jelentése: "**Ki olyan, mint Isten?**" Mi lett volna? Nem akarnak olyan királyt, mint a pogányoknak.

Jispa jelentése: "**Fényessé tesz.**" Mi lett volna? Világosság lettek volna a népek között.

Jóhanan jelentése: "**Az Úr kegyelmes.**" Mi lett volna? A kegyelmet nem magától értetődőnek tekintik.

Saul jelentése: "**Kikért**", "**kikönyörgött**", "**kikért ember**". Ez különösen beszédes. Izráel kikérte magának ezt a királyt. Isten megadta. De amit az ember makacsul kikönyörög, az nem mindig Isten tökéletes akarata.

A Krónikák könyve ismét hangsúlyozza: bátor férfiak, kiváló íjászok, harcra kész emberek voltak. Ez óriási ajándék. De önmagában semmit sem ér. A Filiszteusok elleni utolsó csatában Saulnak ugyan volt: kardja, serege, fiai, katonái. De nem volt vele az Úr. Ezért kard által halt meg. Ez a Biblia egyik legkomolyabb figyelmeztetése. Nem a fegyver dönt. Nem a tehetség. Nem a tapasztalat. Hanem az, hogy velünk van-e az Úr. Mi lett volna, ha Benjámín valóban "a jobb kéz fia" marad? Mi lett volna, ha Saul valóban Istenre vár? Mi lett volna, ha a nép nem olyan királyt akar, mint a pogányok? Mi lett volna, ha a nevek jelentése életprogrammá válik? A válasz nem pusztán történelmi. Isten a neveken keresztül is megmutatta, milyen életre hívta őket: erőre, kegyelemre, gyógyulásra, világosságra, engedelmességre és az Ő uralmára. A bibliaóra végén ugyanaz a kérdés áll előttünk, amely Izráel előtt is állt: **Kivel jobb járnunk?** A legerősebb emberrel vagy a mindenható Istennel? **Kivel könnyebb élni?** Aki a maga erejében bízunk, vagy aki az Úrra támaszkodunk? **Kivel lesz hathatós a szolgálatunk?** Nem az emberi képességeink teszik gyümölcsözővé a szolgálatot, hanem Isten Lelkének munkája. **Ki áll a mi oldalunkon?** A döntő kérdés végső soron nem az, hogy Isten a mi oldalunkon áll-e, hanem az, hogy mi az Ő oldalán állunk-e. Benjámín törzsének története arra tanít, hogy a kiváltságok, a tehetség, a bátorság és a jó kezdet önmagukban nem elegendők. Saul története ezt tragikusan bizonyítja, Dávid története pedig megmutatja az Isten szíve szerinti királyság útját, amely végül a Messiás, Jézus Krisztus örök királyságában teljesedik be. Az egész Ószövetség egy nagy várakozásra mutat előre: szükség van egy olyan Királyra, aki nemcsak az ellenséges népeket győzi le, hanem a bűnt, a halált és a Sátán hatalmát is. Ez a Király Jézus Krisztus. Jézus nem olyan vezér, mint Saul. Saul a filiszteusok ellen harcolt, de végül elesett. Jézus Krisztus a Golgotán a bűnnel, a kárhosszal és a halállal szállt szembe, és győztesen támadt fel. Amit egyetlen emberi király sem tudott véghezvinni, azt Ő örökre elvégezte. Ő a bátor Vezér, aki nem a saját bűnei miatt halt meg, hanem értünk adta az életét. Nem azért ment a keresztre, mert vereséget szenvedett, hanem azért, hogy legyőzze azt az ellenséget, amelyet ember nem tudott legyőzni. A keresztlátszólag vereség volt, valójában Isten legnagyobb győzelme. Ezért ma már nem emberi erőben, tehetségben vagy fegyverekben bízunk. A hívő ember harca sem test és vér ellen folyik, hanem a bűn, a kísértések és a gonosz lelki erők ellen (ld. Ef 6,12). Ebben a harcban Jézus Krisztus a mi Vezérünk. Ő megy előttünk, Ő adja a fegyverzetet, Ő erősít meg, és Ő biztosítja a végső győzelmet. A kérdés tehát ma sem az, hogy vannak-e képességeink, hanem az, hogy ki a Királyunk. Saul története arra figyelmeztet, hogy az emberi erő Isten nélkül összeomlik. Jézus Krisztus pedig arra hív, hogy az Ő győzelméből éljünk. **Aki Krisztussal jár, nem a saját erejével**

harcol, hanem annak a Királynak az erejével, aki már legyőzte a bűnt, a halált és a Sátánt. Ezért a hívő ember nem a győzelemért harcol, hanem a már elnyert győzelemből.

Közenek: 390. dicséret 2. vers: „Erőnk magában mit sem ér, ...”

Újszövetségi alapige: Zsidókhoz írott levél 1. fejezet 5-14. versei: *„Mert az angyalok közül kinek mondta valaha Isten: „Fiam vagy te, ma nemzettelek téged”, majd pedig: „Atyja leszek, és ő az én Fiam lesz” Amikor pedig bevezeti az elsőszülöttet a világba, ismét így szól: „Imádja őt Isten minden angyala!” És az angyalokról ezt mondja ugyan: „Angyalait szelekké teszi, és szolgálait tűz lángjává”, de a Fiúról így szól: „A te trónusod örökké megáll, ó, Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája. Szereted az igazságot, és gyűlölöd a gonosztságot: ezért kent fel téged Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölé.” „Te vetettél, Uram, alapot a földnek kezdetben; és a te kezéd alkotása az ég. Azok elpusztulnak, de te megmaradsz, és azok mind elavulnak, mint a ruha, és összegöngyölíted őket, mint egy palástot, és mint a ruha, elváltoznak; te pedig ugyanaz maradsz, és esztendeid nem fogynak el soha.” Az angyalok közül kinek mondta valaha: „Ülj az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem”? Vajon ezek nem mind szolgáló lelkek? Azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A Zsidókhoz írt levél első fejezete hét ószövetségi idézettel bizonyítja, hogy Jézus Krisztus nem angyal, hanem Isten örökkévaló Fia. Az angyalok Isten szolgálói és küldöttjei, Krisztus azonban a Fiú, a Teremtő és a világ örök Ura. **Kik az angyalok?** Az angyalok Isten küldöttjei. Feladatuk Isten akaratának végrehajtása és üzenetének közvetítése. A Szentírásban akkor jelennek meg az embereknek, amikor Isten kijelentést, figyelmeztetést, bátorítást vagy szabadítást készít. Ezért mondja a Zsidókhoz írt levél: „Vajon nem szolgáló lelkek-e mindazok, akiket szolgálatra küld Isten azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsid 1,14) Az angyalok tehát szolgálnak, Krisztus pedig uralkodik. **Kinek szólnak az ószövetségi kijelentések?** A levél írója újra és újra felteszi a kérdést: „Melyik angyalnak mondta valaha: Az én Fiam vagy, ma szültelek téged?” (Zsid 1,5) A válasz egyértelmű: egyiknek sem. A következő hét idézet mind Jézus Krisztus személyére és méltóságára mutat.

1. Jézus az örök Fiú: Zsid 1,5 – Zsolt 2,7 és IISám 7,14: „Az én Fiam vagy, ma szültelek téged.” „Én Atyja leszek, és ő az én Fiam lesz.” Isten ezt egyetlen angyalnak sem mondta. Jézus az Atya elsőszülött Fia, aki emberré lett, hogy Megváltónk legyen.

2. Az angyalok Krisztust imádják: Zsidók 1,6 – idézet a **VMóz 32,43** görög fordítás szövegéből (vö. Zsolt 97,7) „Imádjá őt Isten minden angyala.” Nem Krisztus tartozik az angyalok közé, hanem az angyalok hódolnak előtte. A Szentlélek mindig Krisztus dicsőségére mutat.

3. Az angyalok szolgák, a Fiú Király: Zsid 1,7–9 – Zsolt 104,4 és Zsolt 45,7–8 Az angyalokról ezt mondja: „Angyalait szelekké teszi, szolgálait tűzlánggá.” A Fiúról azonban ezt: „Trónod, ó Isten, örökkön örökké áll...” Az angyalok szolgálnak, Krisztus örökké uralkodik igazságban.

4. Krisztus a Teremtő: Zsid 1,10–12 – Zsolt 102,26–28: „Te vetetted meg kezdetben a föld alapjait...” A Fiú nem része a teremtett világnak, hanem ő maga a Teremtő. Az ég és a föld elmúlik, de Krisztus örökké ugyanaz marad. Ez a kijelentés egyszerre hirdeti istenségét és örökkévalóságát.

5. A felmagasztalt Krisztus: Zsid 1,13 – Zsolt 110,1: „Ülj az én jobbmra, míg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem.” Ez az Ige a feltámadt és felmagasztalt Krisztusról szól. Isten nem az angyalok közé emelte, hanem saját jobbára ültette, a legnagyobb méltóság helyére.

6. Az angyalok szolgálata: Zsid 1,14: Az angyalok szolgáló lelkek, akiket Isten azok javára küld, akik örökölni fogják az üdvösséget.

Ez világosan megmutatja a különbséget Krisztus és az angyalok között. Az angyalok szolgálnak, Krisztus pedig az üdvösség szerzője és Ura.

Mit tanít ez a szakasz Krisztusról? A Zsidókhoz írt levél Krisztust egyszerre mutatja be: Isten örök Fiaként, valóságos emberként, a világ Teremtőjeként, örök Királyként, a feltámadott és felmagasztalt Úrként. Ezért nevezi később a levél: „Hitvallásunk apostolának és főpapjának” (Zsid 3,1). Érdekes megfigyelés, hogy a Zsidókhoz írt levél első fejezete hét ószövetségi idézettel mutatja be Krisztus felsőbbségét, miközben az evangéliumok hét kereszten elhangzott mondást őriztek meg tőle. Bár a kettő között nincs közvetlen bibliai kapcsolat, mindkettő ugyanarra irányítja figyelmünket: Jézus Krisztus valóságos ember és valóságos Isten. A zsidó származású keresztyének számára ezek az ószövetségi idézetek világossá tették, hogy Jézus nem angyal, hanem Isten örök Fia, a Megváltó, a Teremtő és a felmagasztalt Úr. Ugyanez a világosság ragyog előttünk is. Hálával vallhatjuk, hogy Jézus Krisztus ma is az Atya jobbján uralkodik, közbenjár értünk, és egy napon dicsőségben visszatér.

Imaközösség

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8) Ámen.

Ének: 8. zsoltár: „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk...”